

Vinko Möderndorfer

Total¹

(v spomin na B. Š.)

Točno sredi zelo prometnega križišča stojita dva stola. Dva navadna platnena stola, kakršne imamo po navadi na verandah, balkonih, na vikendih ... Skratka, vsepovsod tam, kjer se lahko svobodno stegnemo, s polnimi pljuči zadihamo in si spočijemo ...

Na stolah sedita možakarja s prekrizanimi nogami in stoično zreta v daljavo. Promet pazljivo, skoraj spoštljivo teče mimo njiju. Od časa do časa se na semaforu pokaže rdeča luč. Avtomobili se ustavijo, pešci prečkajo cesto in tudi oni se v velikem loku izognejo obema možakarjema, ki sedita prav sredi ceste. Prizor je nenavaden. Skoraj fantastičen in neverjeten. Vendar ni fantastičen zato, ker stola stojita sredi najprometnejše ulice v mestu, kot da je kdo tja prestavil dnevno sobo, niti ne zato, ker oba možakarja sedita, kot bi gledala tevednevnik, temveč predvsem zato, ker se vsi obnašajo, kot da je to povsem običajno, kot da sta stola povsem običajen inventar najprometnejše ulice v mestu.

"Misliš, da bo dovolj svetlobe?" Vpraša prvi. To je tisti, ki ima na glavi platnen klobuček, oblečen pa je v sivkast, skoraj vojaški telovnik z mnogimi žepi in v naročju pestuje debelo mapo z listi, ki kot solata štrlijo na vse strani.

¹ total -a m (a) film. izrez prizorišča, ki daje vtis naravne velikosti; splošni plan: total in detajl

"Če se bo tisti oblak umaknil, potem bo ..." Reče drugi. To pa je tisti, ki je oblečen v karirasto srajco in ima košato hemingwayevsko brado ... In s prstom iztegnjene roke pokaže na nebo, kjer sivkast oblak že lep čas zakriva sonce ...

Na križišču se prižge zelena luč in avtomobili pazljivo zapeljejo mimo obeh stolov.

"Rekli so, da bo vreme ugodno," previdno nadaljuje možakar z brado.

"Sama nesposobnost," reče tisti, ki ima platnen klobuk, "niti tega ne morete zrihtat, da bi vreme štimalo," in ježno preloži debelo mapo v svojem naročju.

"Bogo," reče ljubkovalno bradati možakar, ki je podoben velikemu pisatelju, zato ga tudi vsi kličejo Hem, to je okrajšava od Hemigway, "saj veš, da jaz nimam nič pri tem, verjemi, če bi bila stvar v mojih rokah, danes tam zgoraj ne bi imeli oblaka."

"Pa tista hiša ..." se nervozno presede možakar s klobučkom, za katerega pa zdaj že vemo, da ga kličejo Bogo, "blazno me moti ..."

"Kaj te moti?" je skoraj prestrašen *Hemingway*.

"Barva."

"Kakšno bi pa rad?" je uslužen bradač. V tem trenutku pa tik mimo stola pripelje avtobus. S sprednjim blatnikom skoraj podrsa ob stol. Hem ponori ... Vstane s stola in nekajkrat s pestjo udari po pločevini ... "A si nor ali kaj, a ne vidiš, da delamo?!" Zatuli tako, da vsi avtomobili, ki obkrožajo dvojico, obstanejo za hip. Šoferja v avtobusu oblije rdečica ... Potniki ga grdo pogledajo ... Sredi ceste nekaj časa vlada spoštljiva napetost. Samo avtomobilski motorji brnijo, pa še ti se trudijo biti komaj slišni ... Avtomobili speljejo šele takrat, ko se bradati Hem usede nazaj v stol in popolnoma mirno, kot da niti slučajno ni povzdignil glasu, kot da je to bil nekdo drug, uslužno nadaljuje ...

"No, kakšno barvo bi rad?"

"Kaj pa vem ... Nekaj temnejšega. Mogoče sivo ..."

"Prav, bom sporočil naprej. Vse bo urejeno. Ne skrbi, Bogo ..."

"Ja, če bi bila siva, bi bil total mnogo lepši ..." zamodruje Bogo in se s kazalcem na drobno popraska pod klobučkom. "Hem, kar siva naj bo!"

"Prav, imej za urejeno!"

Zdaj se dvojici približa še tretji možakar. To je zelo plešast gospod, ki nenehno grize spodnjo ustnico.

"Bogo, a misliš, da bomo dosegli plan?" plaho vpraša in z usti naredi takšno spako, ki še najbolj spominja na neznosno bolečino ...

"Kaj pa vem," se zadere Bogo in si ježno popravi svoj platneni klobuček, "nisem jaz kriv za tvojo nesposobnost, niti primernege vremena ne znaš zrihtat. Zadnjič, ko bi rabil oblake, sem dobil nebo brez enega samega oblaka." Zdaj Bogo že kar kriči in žile na vratu mu nevarno izstopijo, "a ti sploh veš, kaj si uničil? Uničil si poezijo, razumeš, po-e-zi-jo! To bi bil lahko najboljši, najbolj liričen total, kar ga je človeštvo ustvarilo ..." Bogo vstane, stopi med avtomobile, ki spoštljivo ustavijo, začne mahat z rokama, kot da dirigira nevidnemu orkestru, pri tem mu mapa s papirji zdrse izpod pazduhe in listi se razsujejo na vse strani. "Oblaki, oblaki, sami oblaki, spodaj pa črta zemlje, planeta, ki komunicira s totalom belih, nakodranih oblakov," zdaj Bogo dvigne roke in jih nekaj časa drži v zraku, na pločniku so ljudje obstali in odprli usta, "ja!" zakriči Bogo v falzetu, to daje celotnemu prizoru še dodaten nadih žlahtne patetike, "ja, total, ki bi postal metafora, prispodoba življenja, tako pa si ti," *ti* izgovori kot bi pljunil, ljudem, ki vse to z zanimanjem opazujejo, se zazdi, da je *ti* zleteel iz Bogovih ust in se zapičil naravnost v pleščevo čelo, "ti si vse zajebal, naročil sem oblake, dobil sem jasno nebo," rohani Bogo in še vedno drži roke dvignjene nad glavo, "danes, ko pa rabim jasno nebo, dobim oblak, ki se noče in noče premaknit. Kako naj ustvarjam svet, ki bo metafora za tavanje naše junakinje ..." zdaj Bogo, kot bi se česa spomnil, nenadoma spusti roke in z drobnimi koraki stopi k plešču, ki si je med njegovim govorom že do krvi požvečil ustnico ... "Saj res, kje je Tanja?" vpraša povsem mirno. Plešec si z dlanjo pogladi potno plešo, živec v licu mu trza, in jecljivo odgovori: "Tam ... Čaka ... V garderobi ..." Zdaj Bogo prikima, malce pomisli, potem pa se ozre naokrog po križišču. Avtomobili stojijo, pešci stojijo, avtobus stoji, ljudje izza šip gledajo in čakajo, celo vreme stoji in oblak nad ulico tudi ... "Prav," reče in si popravi platnen klobuček, "grem, vi pa zrihtajte vreme, zrihtajte cesto, avtomobile, hiše, barvo, dim, eksplozijo ... Vse zrihtajte! Jaz ne morem več tako delat! Hem!" zakliče in Hem dvigne obraz iznad razgretega asfalta, saj že ves čas kleči na vseh štirih in pobira raztresene liste, ki so se razsuli iz Bogove mape

in zdaj kot krpe snega sredi razbeljenega asfaltnega poletja ležijo vsenaokrog. "Hem, ti si odgovoren za vse, razumeš?!"

"Brez skrbi, Bogo! Name se lahko zaneseš!" mu Hem uslužno odgovori in seže po listu, ki se je zataknil pod kolo nekega avtomobila, iz katerega prestrašeno bulji družina, ki se je nič hudega sluteč odpravila na počitnice, obtičala pa sredi križišča, med dvema platnenima stoloma ...

"Bogo," se zdaj plaho oglasi tudi plešec, "tudi jaz bom dal vse od sebe, tudi name se lahko zaneseš ..."

Možakar s platnenim klobučkom na glavi ga samo grdo pogleda, da se *plešku* zatakne beseda v grlu ...

"Zate nisem noben Bogo," sikne, "zate sem gospod Bogdan, razumeš?!"

Pleško samo prikima in zaripne v obraz.

"Predvsem pa," z dvignjenim palcem nadaljuje Bogdan in se prek ramena ozre k sivobrademu Hemu, ki še vedno pobira liste z razmehčanega poletnega asfalta, "tega tipa," in pokaže na plešča s pogrizenimi ustnicami, "tega tipa mi drži čim dlje stran od mene," zdaj malo pomolči, da bi povečal dramatičen vtis, in se znova zazre v pleščeve oči, "ker jaz ga bom ubil," pribije in ljudje, ki stojijo na pločniku, spontano zaploskajo. Bogo pa se zmagoslavno zasuka na peti in odide s srede ceste.

Promet z olajšanjem steče.

Garderoba je v avtomobilski prikolici, ki stoji parkirana v stranski ulici. Okoli prikolice ležijo električni kabli in veliki reflektorji. Ljudje v zamaščenih majicah in prepranih kavbojkah sedijo na zabojčkih in kadijo. Ko gre Bogo mimo, ga spoštljivo pozdravijo. Značilen smolnat vonj po ožgani travi, ki spominja na zelišče, vendar to ni, ga požgečka v nosnici. Ustavi se ob prikolici in potrka. Nihče se ne oglasi. Bogo potrka še enkrat. Fantje v zamaščenih majicah se počasi dvignejo in se poskušajo čim bolj neopazno umakniti stran od prikolice. Z njimi gre tudi značilen vonj po ožgani travi. Bogo pogleda navzgor. Ulico obdajajo visoki bloki z balkoni. Na balkonskih ograjah slonijo ljudje in gledajo navzdol. "Moj bog," vzklikne Bogo, "kakšna zijala, kot da še nikoli niso videli ljudi, ki delajo," reče in potrka še enkrat. Zdaj se mu zazdi, da se v prikolici nekaj premika. Bogo pogleda navzdol, potem se skloni h kolesu tik pod vrati prikolice, pogleda

precizneje in ugotovi, da se prikolica pravzaprav ritmično potresava. Kot bi jo stresal manjši potres. Dvigne se in potrka še enkrat. Tokrat trkanje podkrepi s svojim avtoritativnim glasom: "Tanja, Tanjuška, jaz sem, Bogdan!" Prikolica se začne potresavati vedno hitreje in hitreje. Bogo pogleda naokrog. Na ulici ni nikogar. Vsi tisti, ki so še malo prej sedeli na zabojih in kadili cigaretko z značilnim vonjem po ožgani travi, ki spominja na zelišče, so izginili z ulice, samo zijala na balkonih vse naokrog z zanimanjem visijo prek ograj. "Mater, saj boste še dol popadali, tako ste radovedni," reče Bogo in v tistem hipu se začne prikolica zelo močno ritmično potresavati, da se to celo zelo dobro opazi. Potem potresavanje preneha, kot bi odrezal. Bogo pobuta, tokrat s pestjo, in čez nekaj kratkih hipov se vrata odprejo. Ven stopi mladenič v prešvicani majici in kratkih hlačkah, zelo spoštljivo pozdravi Boga in se zmuzne mimo. Za njim se širi vonj po znoju in še po nečem značilnem, kar ni znoj, je pa z njim povezano ... Bogo zre za mladeničem, ki si s palcem in kazalcem desne roke decentno in na hitro popravi gubo kratkih hlač, ki mu je zlezla med ritnici ... Kaj bi to bilo, razmišlja Bogo, vonj po znoju, ki pa ni znoj, je pa z njim povezan ...? "Ah, ti si, Bogdan!" se zasliši iz notranjosti prikolicice, "kar vstopi." In Bogo res vstopi.

"Veš, ponavljala sem besedilo," reče modrooka in si ogrne haljo.

"Pa saj v totalu nimaš nobene črke," reče Bogo in zapre vrata za sabo. Tisti značilni vonj, ki spominja na znoj, ki pa to ni, je zdaj še silovitejši. Kabina prikolicice je majhna, zatohla, zato je v njej vonj še izrazitejši, kot bi bil materialen, kot bi s svojo sladko slano gostoto plaval med modrooko Tanjo in njim ...

"Nimam, seveda nimam v totalu nobenih črk," je kar malo jezna modrooka, "ampak, saj ne gre za črke, profesionalka sem, zato moram vedet, kaj naj si v totalu mislim, kakšna občutja naj me oblivajo," ko reče *oblivajo*, gre z rokami ob telesu, kot bi z rokami oblila telo, vse od bujnih prsi do bokov, spredaj pred boki pa z dlanmi zaokroži, kot bi ponazarjala brisanje šip, pri tem pa se svojega prelepega teleščka, ogrnjenege v svileni haljo, potiskano z razcvetelimi vrtnicami, sploh ne dotakne.

Ta vonj, razmišlja Bogo, ko sede na okrogli stolček nasproti nje, ta slani vonj, malce zoprn, pa vendar tako znan, s priokusom sladkega, je to njen parfem? "Prezračiti bi bilo treba," reče.

"Ne," skoraj plane modrooka, "potem bo prepil in v prepihu se lahko prehladam, saj veš, kako zelo sem občutljiva," še reče in zamenca z nogama, ko jih prekriža tik pred Bogovim obrazom.

"Kdo je bil ta tip?" vpraša Bogo povsem mimogrede.

"On?" se začudi modrooka in za hip zapre oči, kot da se poskuša spomniti, kdo je bil v prikolici in ali je sploh kdo bil, "ah!" se vendarle spomni, "on, on je moj garderober, včasih pa mi pomaga, da se laže vživim v tekst, hočem reči, v različna občutja ..." in spet z dlanmi zaokroži pred svojimi boki, kot bi obrisala nevidno šipo.

Bogo prikima.

"Kaj bo slabega?" po kratkem premolku vpraša modrooka, se nagne naprej, da se ji vidi v izrez in se mu s komolcem nasloni na koleno.

"Veš," zavzdihne Bogo, "veš, Tanja, Tanjuška moja, sami nesposobneži me obdajajo. Nihče me ne razume."

"Jaz te razumem."

Bogo dvigne pogled. Njegove pasje otožne oči se za hip ujamejo s hladno modrino modrookice. "Ne, tudi ti me ne razumeš."

"Oja, pa te," reče Tanja.

"Ne, pa me ne," kot otrok zatrmari Bogo, "če bi me razumela, potem bi bila dobra z mano ..."

"Pa saj sem dobra s tabo!"

"Rad bi, da bi bila z mano tako dobra, kot si dobra z drugimi."

Zdaj modrooka ježno vstane in si popravi haljo, tako da ji še tesneje zavije telo. Bogo pod haljo za hip zasluti njeno goloto in to ga še bolj razžalosti, kaj razžalosti, še bolj ga potisne v brezno kreativne depresije in obupa

"Zdaj pa že težiš!" reče Tanja kar malce ježno.

"Oprosti, oprosti ..." Zajamra Bogo in zapre oči. V prsih pa ga čisto zares zaboli in tisti značilni vonj, ki ni vonj znoja, čeprav je z njim povezan, mu poleže na pljuča in ga začne dušiti ... "Ne vem, ali bom zmogel," zajamra, "ta total me bo ubil, ja, ubil me bo ..." Ko to izgovori, tudi sam ni več prepričan, ali ga bo ubil total ali pa ga bo ubilo njegovo neizpolnjeno hrepenenje do Tanje, Tanjušice modrooke ...

"Pa kaj bi sploh rad?!" vzklikne Tanja.

"Rad bi," začne jecljati Bogo in si popravljati platneni klobuček, "rad bi, rad ... Da bi me ti imela rada ... Saj veš, da vse to počnem samo zate ..."

"Kaj ...? Zame ...?"

"Ja, zate. Samo zate. Nihče ne more brez ljubezni. Kako naj ustvarjam, če pa mi nihče ne vrača ljubezni? Ljubezen pa je skrivnost ustvarjanja."

"Veš kaj, zdaj si pa že zelo paritetičen!" ga ustavi Tanja, zavije z očmi, sede spet nazaj in stegne noge, tako da ga mimogrede tudi rahlo brene v piščal, se nasloni na rob maskerske mizice, roke pa sklene v naročju, tik pod svojim zelo izrazitim gričkom, ki je tako zelo izrazit, da se njegova dražestna izrazitost da slutiti celo izpod svilene halje, potiskane s cvetovi vrtnic ...

Bogo požre slino in si ne more kaj, da ne bi buljil v njeno naročje.

"Patetičen," reče tiho.

"Kaj patetičen?"

"Reče se patetičen in ne paritetičen."

"A, tako," je jezna Tanja, "zdaj me boš pa še popravljaj, a ni vseeno, kako se reče, patetičen ali paritetičen, glavno, da se razumeva, ane!?"

"Ja, ja ... Glavno, da se razumeva ..."

"No? Kaj še?" ga čez nekaj kratkih hipov podreza Tanja, pogled pa ji že bega skoz okno prikolice, kjer se zunaj zbira gruča mladcev v zamaščenih majicah in prepranih kavbojках. Mladeniči spet sedijo na zabojčkih, kadijo cigaretko z značilnim vonjem po ožgani travi, ki spominja na zelišče, vendar to ni, ter zrejo proti prikolici ... Tudi Bogo pogleda skoz okno. "Kaj jim pa je?!" reče in se čudi, "kot da čakajo na vrsto za kruh ..."

"Veš kaj, moram se še malo pripraviti ... Če hočem dobro posneti tisti total, moram zelo natanko vedeti, kako in kaj. Marilyn Monroe je veliko dala na podoživljanje in fiksiranje občutij ... Saj sem prav povedala, ane? Ali pa me boš spet popravljaj?" je ironična modrooka.

"Prav, prav ..."

"Delam tako kot ona. Po ameriški metodi, samo da pri nas to nima cene. Pri nas sploh nič nima cene ..."

"Jaz te cenim," reče Bogo in njegove oči se žalostno obesijo v višini njenih polnih neder.

"Saj vem ..."

"Če veš, zakaj si pa potem taka?"

"Zato, ker nočem, da bi rekli, kako si mi zaupal samo zato, ker sem bila dobra s tabo. Zdaj pa pojdi ..."

"Me mečeš ven?"

"Ne. Saj veš, da ne ..."

Zdaj jo Bogo prime za roko in ji pogleda v oči.

"Ne me tako gledat. Spominjaš me na lovskega psa. Jaz pa sem alergična na pasjo dlako."

"Tanja, Tanjuška moja," skoraj zaihti Bogo, "a ti lahko položim glavo v naročje?"

"No," zavzdihne Tanja, "pa daj!"

Bogdan ji položi obraz v naročje. Z nosom poskuša razmakniti haljo in se ugnezditi med njenimi nogami, vendar je Tanja neizprosna. Njena bedra so tesno zaprta in halja je krepko ovita okrog bokov. Bogdan se še nekajkrat pomuli z obrazom po njenem naročju, potem pa se vda v usodo, nasloni lice pod njen trebuh in zavoha s polnimi pljuči ... Značilni vonj, ki spominja na znoj, ki pa to ni, je zdaj najizrazitejši. To mi bo dalo moč, da naredim tisti total, si misli Bogdan in zapre oči. Nosnici pa se mu širita in ožita, ko, kot astmatik pod kisikovim šotorom, vdihuje sladko slani vonj njenega naročja ... Joj, spet pomisli, drogiram se ... Z njo se drogiram ... Joj, najbrž sem zasvojen ...

Prizor v svoji negibnosti nekaj časa kar traja. Tanja potrpežljivo čaka in zre skozi okno prikolice, kjer se mladci v zamaščenih majicah in prepranih kavbojkah neučakano prestopajo ...

Nekdo pobuta po vratih.

"Bogo! Bogo!! Vse sem ti zrihtal! Tudi vreme!" Zaslišimo glas bradatega Hema.

Bogo dvigne glavo iz Tanjinega naročja. Spet imam moč, ta ženska mi je dala moč, pomisli. "Kaaaj jeeeeeee?!" se zadere avtoritativno, da je celo sam začuden nad svojo silovitostjo. Res je, sam v sebi pritrdi, moč imam, polna pljuča moči!

"Vse je urejeno! Vse!" na drugi strani vrat v navdušenju cepeta Hem.

Bogo vstane. Z rokama si otrese prah s kolen. Ko se zravnja, je popolnoma drug človek. Prekrvavljen. Transfuziran. Spet samozavesten

Bogo. Potreplja jo po licu in reče: "Tanja, Tanjuška, ne pozabi, v totalu imaš rdečo obleko," potem odpre vrata in stopi na ulico. Ko ga zagledajo, mu mladeniči spoštljivo prikimajo in umaknejo pogled. "Če je res vse urejeno, potem pa pejmo ustvarjat!" reče in s hitrimi koraki odhiti proti križišču.

"Vse, vse sem zrihtal!" teka za njim sivobrادي Hem in ga obletava zdaj levo zdaj desno. "Avtomobili čakajo, kaskaderji tudi, statisti, vse je postavljeno, celo presenečenje imam zate ..."

"Presenečenje?"

"Ja, boš videl, boš videl ..." si Hem z navdušenjem in otroško razburjenostjo, saj bo presenetil samega velikega Bogota, mane dlani ...

Sredi ceste še vedno stojita platnena stola. Avtomobili vozijo mimo počasi in previdno.

"Promet bomo preusmerili, takoj ko boš ukazal," reče Hem. "A veš, da si prav želim, da bi ta total bil špica ..."

Bogo ga samo pogleda izpod čela. Njegov pogled govori jasno in razločno: Seveda bo špica, saj ga bom kreiral jaz, Bogo!

Nekje zadaj med firbci stoji plešec in si grize ustnice. Ko Bogo slučajno pogleda v njegovo smer, plešec še bolj zagriže v spodnjo ustnico, dvigne roko in pomaha, njegov pogled govori: Tu sem! Brez skrbi, ne bom prišel bliže ...

Bogo je zadovoljen. Sede v platneni stol in Hem mu v naročje položi mapo s popisanimi listi.

"Zdaj pa presenečenje," reče Hem in pokaže nekam v daljavo.

"Kakšno?" vpraša Bogo naveličano.

"Tista hiša na horizontu!" je vse bolj ponosen Hem. Tako je ponosen, da se mu je siva hemingwayevska brada razšopirila kot pavji rep.

"Kaaaj?" zavpije Bogo.

"Tista hiša ... A res ne vidiš ...? Pobarvali smo jo v sivo, tako kot si zahteval ... V eni uri smo jo, na hitrico ..."

"A si nor?!" zatuli Bogo in ulica utihne, kot bi odrezal, kajti kadar tuli Bogo, potem navadni smrtniki obmolčijo, "a ne vidiš, da je nebo sivo, da je hiša siva, da je vse sivo. V totalu se sive hiše ne bo niti videlo!"

"Ampak ... Hotel si ..."

"Ja, takrat, pred eno uro, ko je bilo nebo še svetlo, zdaj je pa sivo. To je tako, kot bi v tunelu zamorca pofarbal v črno! Kreten! Nimaš prav nobenega pojma o zakonitostih sveta in barv!?"

Hema je sram. Vsi so slišali. Tudi statisti in tudi plešec v ozadju, ki si zdaj prvič, iz čiste privoščljivosti, ne grize ustnic.

"Bogdan ..." spoštljivo reče Hem, "lahko popravimo, kakšno barvo bi rad? Ti samo povej! A bi bila roza v redu?"

"Ah, pusti!" reče Bogo obupano. "Bom poskusil rešiti, kar se bo rešiti dalo."

Hem si vidno oddahne. Tudi vsi, ki so zraven, si oddahnejo. Vsa ulica si oddahne. Ah, kakšna sreča, da je tu Bogo, se v olajšanju nasmehne osramočena Hemova duša, Bogo zna rešiti vse, Bogo je naš rešitelj! On je čudež! On nas zna popeljati iz vsake zagate ... Bogo ni gluhi! Bogo ni slepi! Bogo vse vidi in vse sliši! Bogo ni mrtev. Bogo je!

"Začnimo! Pripravimo total!" reče Bogo, si potisne platneni klobuček še bolj na glavo, dvigne roko in zamahne. Ljudje začno, kot da bi kdo pritisnil na skriven gumb, tekati in preusmerjati promet. Križišče se sprazni, avtobusi zavozijo na pločnik, ljudje se spoštljivo umikajo v ozadje, semafori se izključijo, policaji mahajo na vse strani ... Vse se uredi po nekakšnem skrivnem načrtu, tako da sredi križišča ostaneta samo platnena stola. Na dnu ulice, tam daleč, skoraj na horizontu mesta, pa se začne pripravljati kolona avtomobilov, ki bo sestavljala sliko totala. Sliko nekega mestnega utripa, nekega izseka iz nekega izmišljenega življenja, sliko totala neke zgodbe ... Hem pristopi k Bogu, se skloni in mu začne šepetati v uho: "Na kratko ... Promet, ljudje, pešci, ona ... Naša junakinja! Gre čez cesto, rumeni avto, saj ga vidiš v daljavi," in pokaže s prstom ob Bogovem obrazu, kjer se v celotni sliki horizonta komaj vidi rumenkast kos pločevine, "rumeni avto jo skoraj povozi, ko ona stopi na križišče, vendar je voznik priseben in zavije na sredo ceste, tam se vanj zaleti tovornjak, saj ga vidiš," in spet pokaže s prstom ob Bogovem obrazu, kjer v daljavi iz ulice kuka sivkast tovornjak, "no, tako se spoznata, ona, on, moški, ženska, usoda, smrt, pločevina, življenjski trenutek, ljubezen, zavezanost ..."

"Nehaj," ga osorno ustavi Bogo, "ne mi razlagat, kaj vse to pomeni. Ne pozabi, da sem jaz ustvarjalec vseh pomenov, podpomenov, kot tudi celotne slike totala ..."

"Oprosti, oprosti ... Zaneslo me je ..."

"Si poklical Tanjo, Tanjuško?" se razneži Bogo.

"Še vedno se vživlja v prikolici. Brez skrbi. Ko bo čas, bo v totalu."

Zdaj Bogo nenadoma plane pokonci. V množici statistov zagleda mladeniča. Tistega, ki je prišel iz Tanjine prikolice. V nosnicah se mu spet pojavi vonj po znoju in še po nečem značilnem, kar ni znoj, je pa z njim povezano ... "Tistega tipa, tistega!" besno pokaže v množico statistov, "tistega nočem več videt! Takoj naj ga odpustijo!"

"Ampak, ampak ..." začne jecljati Hem.

"Ali ga odpustite ali pa grem domov in si total vtaknite v rit."

"Prav, prav," kima Hem in steče proti plešču, ki stoji v varni razdalji. Plešec posluša, kaj mu sporoča Hem, potem pa si totalno razgrize ustnico, preden zbere toliko poguma, da stopi k mladeniču in mu pove, da je odpušen.

Bogo pa medtem sedi zgruden v svojem platnenem naslonjaču. Poklapan je. Nekakšna otožnost je zlezla vanj. Otožnost, ki se pojavi, kadar imamo preveč moči, pa v resnici ne vemo, kaj bi z njo. Vse imamo, samo ljubezni ne, zavzdihne sam v sebi ... Nekdo v daljavi v totalnem totalu mu pomaha. Bogo ne vidi dobro. Pripre oči. Ja, res, tam doli, na dnu ulice, na horizontu mesta med avtomobili, mu nekdo maha ... Nekakšna rdeča migajoča packa ...

"Tanja je na svojem mestu," reče Hem, ki se je pravkar vrnil. "Maha ti," še doda. "Ona je tista, ki ti maha iz totala. Ima res krasno rdečo obleko."

"Aha," reče Bogo kar malce razočarano, ker je ni prepoznal, potem pa zavzdihne in nadaljuje: "Smo pripravljeni?"

"Smo," razburjeno odgovori Hem.

"Torej, lahko začnemo?"

"Takoj ko ukažeš."

"Prav," prikima Bogo, skloni glavo na prsi, roke pa sklene pred usti, kot bi molil, in zapre oči. Koncentracija se poveča. Bogo je skoncentriran.

"Samo še to," mu na uho šepne Hem, "tvoja žena je telefonirala, rekla je, da drži pesti, da bi ti tudi danes ratalo ..."

Bogo ne reagira. Kot da ni slišal. Roke sklenjene pred usti. Totalna zbranost. Totalna mirnost pred totalno kreacijo. Če je nisem jaz prepoznal, pomisli Bogo, ko mi je mahala, ali ne bi bilo potem vseeno, če bi namesto

nje v totalu bila katera koli, katera koli druga ženska v rdeči obleki ... Potem, po globokem premisleku, reče na glas, tako da lahko vsak sliši:

"Bog je ustvaril total. Detajle smo zajebali kasneje."

"Kaj ...?" vpraša zmedeni Hem. "Nisem razumel ... želiš še kaj?"

Bogo odkima. Zapre oči in komaj slišno reče: "Začnimo. Samo začnimo."

